

— O, ik weet niet of die weg zal kunnen, maar ja, misschien gaan we met zijn drieën.

— We moeten doen wat vader wil.

— Zeker, zei ze hoog.

Nu maande ze Lilly tot spoed, kuste haar, wuifde nog met haar hand.

Wat later ging ze buiten zitten met een breiwerk; de witte kluwen draaide langzaam om en om in haar schoot. Telkens dacht ze: Ik moet toch eens wat anders doen, en dan begon ze weer aan een nieuwe pen. De tijd vervloede; ze keek vaak op naar de rozen bij de veranda, die bezig waren wijd open te gaan. Iets looms was er in haar denken, dat ze niet op kon heffen. Soms zag ze Greet en haar moeder; hun gezichten waren op elkaar gelijkend door eenzelfde uitdrukking van gulzig het leven vast grijpen. Ze dacht of zij dit ooit gedaan had, vroeger, in haar jeugd? Maar voor ze een antwoord wist, zonk haar denken weer terug, en was er alleen het bewegen van haar handen.

Tegen den middag kwam Jack bij haar; hij had altijd nog zijn bezige gezicht.

— Wel, hoe staat het leven?

Nu glimlachte hij naar haar. — Vrouw, zei hij liefkoozend.

— Is er iets? Je werd geroepen en bent niet terug gekomen.

— Niets bijzonders, — en hier?

— O, Lilly praat over kostschool — ik haat dat woord. En mijn zuster Greet gaat trouwen.

— Ah, heeft ze zich verloofd. En wanneer, het huwelijk?

— In October. Zou jij kans zien je vrij te maken? Ik dacht erover ook Lilly mee te nemen.

— Lilly. Is ze niet te jong voor zulke dingen?

Hij negeert de schoolkwestie, dacht ze, maar hij heeft gelijk, zoo'n jong kind op een bruiloft, temidden van groote menschen. . . . Ze praatten wat voort over het geval, eensgezind nu aldoor elkaars woorden opvangend, — en spraken af, dat ze samen naar Holland zouden gaan.

— Als voor ons eigen huwelijk, zei hij, en legde zijn arm om haar schouders.

Vier jaar geleden had hij haar voorgesteld in Rotterdam te trouwen, de stad waar zij geboren was, — maar ze had niet gewild. Ze zei: We zullen toch altijd in Engeland wonen, en bovendien, — ik ben nu al haast een Engelsche vrouw.

Onder zijn aanraking bleven haar oogen rustig; ze stond naast hem en weerde hem niet; — ze waren even groot. Het huwelijk beteekent: den ander verdragen, dacht ze in een flits, maar meteen ook wendde ze haar gezicht naar hem toe, zag zijn oogen, helder en sterk kijkend naar haar. Zoo vindt hij me goed, dacht ze, zoo kalm overgegeven aan het